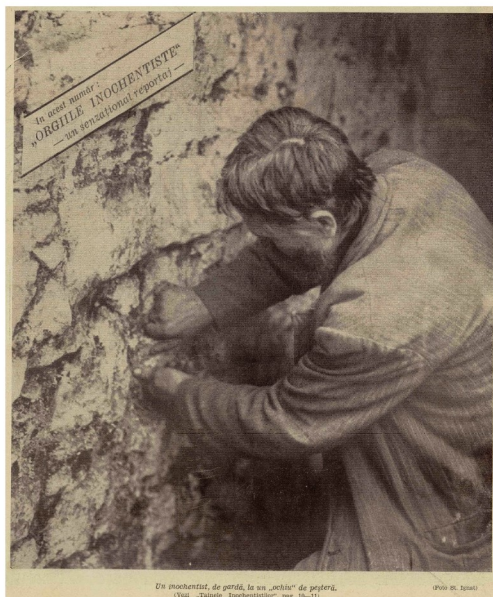

Univers spiritual

σάββατο, 6 decembrie 2014

Printre Inochentiști (II)

Printre Inochentiști (II)

...

Despre mine

prot. Ioan Lisnic

G+ Urmărește 28

Vizualizați profilul meu complet

Arhivă blog

- ▶ 2016 (13)
- ▶ 2015 (168)
- ▼ 2014 (243)
 - ▼ decembrie (31)
 - Cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur la 1 Ianuarie, ziua ...
 - Constituția sovietică și decretele din 1918 față d...
 - Colonizarea Basarabiei
 - Anterioritatea românilor în Transnistria. Dovezi i...
 - România și Ucraina de Zamfir C. Arbure
 - Cetatea Hotinului
 - SF. IERARH DOSOFTEI – MARE CĂRTURAR ȘI PĂSTOR DUHO...
 - Semnul fiarei va fi pus pe cei, care conștient se ...
 - Așezările omenești în Basarabia moldovenească
 - Din cultura națională în Republica Moldovenească a...
 - Din cultura națională în Republica Moldovenească a...
 - Publicațiuni basarabene de interes istoric
 - Din istoria bisericii "Sf. Arhangheli Mihail și Ga...
 - Sfântul Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, Fă...
 - Raporturile moldo - turcești.Pierderea Basarabiei
 - Basarabia în cadrul Istoriei Românilor.Denumirea B...
 - Tipografia Seminarului din Blaj (II)
 - Tipografia Seminarului din Blaj (I)
 - CEL MAI CURAT ADEVĂR ÎL DOVEDEȘTE CREDINȚA ÎN DUMN...
 - Sfântul Apostol Andrei - propovăduitor al Evanghel...
 - Credința strămoșească și cultura

Chiar în noaptea aceea am părăsit orașul, pentru a merge pe jos cu „Ivan inochentistul“ într'un sat „contaminat“.

Insoțitorul m'a lămurit pentru ce n'aș putea merge cu mașina: pisica cu clopoței nu prinde șoareci!

În drum spre Durlești, insoțitorul m'a pus în curent cu noile isprăvi inochentiste, precum și cu apariția unui nou „Sfânt“ care vântură minciunile „stiliștilor“ și escrochează țărănimea în felurite chipuri.

— Cum înțeleg, „Sfinții“ sectanților se nasc în fiecare zi?

— Din nenorocire, așa este. Când vei cunoaște pe „Sfântul Nicolae“ — mâna dreaptă a lui Tatunia, „patriarhul“ inochentiștilor, omul care a stăpânit o lume întreagă de rătăciți, — vei înțelege mai bine ce este și ce poate fi un sfânt păgân!

Înaintăm cu oarecare greutate. În întunericul nopții, nici țipenie de om. Ici și colo, câte o ferăstrucă luminată ne mai arată drumul.

În cele din urmă poposim în fața unei căscioare, cu totul cufundată în întuneric.

În vecini, corul câinilor stârnește larmă.

Ne așezăm la marginea „șanțului“. În șoaptă, Ivan îmi vestește „pânda“.

— Peșteră?

— Poate că da. Sigur însă „casă de rugăciuni“.

— Pe întuneric?

— Ssst!

O umbră se strecură ușor dinspre gardul de miazăzi al vecinului și se mistuie în silueta casei.

Ivan sări pe burtă, ca o șopărlă și se pierdu în aceeași întunecime.

Am avut pentru moment senzația neînțeleasă a unui pericol apropiat. Clipele de așteptare mi s'au părut ceasuri fără sfârșit. Într'un târziu, Ivan apărui pe nesimțite, mulțumit că a putut face o recunoaștere...

— Ai putea vedea ceva, deși nu este vorba de o

națională în Basa...

Credința strămoșească și cultura națională în Basa...

Printre Inochentiști (V)

Printre Inochentiști (IV)

Printre Inochentiști (III)

Printre Inochentiști (II)

Printre Inochentiști

Activitatea editorială a Î.P.S. Mitropolit Tit Sim...

INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

Cetatea Albă (1931)

Monumente românești la Istanbul

- ▶ noiembrie (30)
- ▶ octombrie (31)
- ▶ septembrie (30)
- ▶ august (31)
- ▶ iulie (31)
- ▶ iunie (30)
- ▶ mai (29)

peșteră în care se face inochentism adevărat. Iată prin spatele casei, vom pătrunde în dreptul unui ochi de geam mascat cu o velință. Este o gaură prin care se poate vedea parte din interiorul unei camere... Nu vei șopti un singur cuvânt. Dacă ne descoperă, riscăm să ne omoare cu ciomegele sau cu topoarele.

— Mai bine să chemăm în ajutor oameni din sat sau pe jandarmul din post.

— La ceasul acesta este cu neputință. Suntem la o depărtare prea mare de postul de jandarmi, iar pe oamenii din sat nu putem conta. Apoi jandarmul nu poate veni singur pentru că riscă și el ca și noi...

Am pornit amândoi, pe brânci, strecurându-ne până în spatele casei. Intr'adevăr, prin gaura unei velințe care masca un ochi de geam am putut vedea un spectacol puțin obicinuit. Prin fumul gros care inunda încăperea, siluete de oameni goi, galbeni ca ceara. La lumina lumânărilor care ardeau din belșug am putut vedea trupul unei femei rostogolit. Femeia avea ochii întredeschiși, precum îi aveau și ceilalți, îmbătați de vin, de fum și de extaz prelungit...

Oamenii aveau înfățișări ciudate: un fel de oameni supti de boală sau de păcate, cu fețele de ceară galbenă negricioasă... Unul bărbos, rămăsese cu mâna prinsă în părul unei femei ingenunchiate.... Și toată această lume părea împietrită într'un bizar instantaneu de „slujbă inochentistă“...

Un sgomot surd deșteptă atenția omului cu barbă. Omul deschise ochii mari, speriați, privi în toate părțile, apoi stinse lumânările una câte una. Încăperea se cufundă în întuneric. Nici un sgomot, nici o mișcare. Ivan îmi făcu semn și cu aceleași mișcări de reptile, ne strecurăm în grabă spre ascunzătoarea noastră din șanț.

— Vom rămâne aci, nemișcați, până ce vor pleca cu toții. Au simțit ceva, și iată cum se risipesc ca nălucile... Dacă se apropie cineva de noi, să nu rostești o vorbă despre cele ce ai văzut.

După câteva clipe, în curtea casei blestemate se conturară câteva siluete... Umbrele dispărură ca prin farmec...

Am stat așa nemișcați și tăcuți, în șanțul de la marginea drumului, mai bine de un ceas.

— Mai bine să mergem până la postul de jandarmi și să povestim cele văzute.

Ivan începu să râdă...

— Zadarnic. Au simțit că cineva a fost în preajma casei. Multă vreme nu mai intră nimeni în această ascunzătoare. Ei găsesc alta... Pe câte știu, ei au prin apropiere și o peșteră în care se găsește adevăratul templu inochentist.... Dar ca să-i putem da de urmă ne trebuie vreme și încă multă.

„SFANTUL“ FEMEILOR

i
- In faptul zilei, ne găsim în casa unui gospodar
I Era unul din acei moldoveni cu mintea întregă, peste care trecuseră toate încercările; dar omul isbu-

tise să rămână sufletește întreg, drept-credincios, așa cum se născuse și cum crescuse. Omul știa multe din „tainele inochentiștilor“. Dar soția sa știa și mai multe, mai cu seamă că avusese durerea să constate că soră-sa mai mică trecuse la inochentiști, ademenită de unul din acei „Sfinți“, care, după ce a batjocorit-o, a făcut-o să pătimească în fel și chip.

— Nu poate fi păcat mai mare, spuse femeia — o moldoveană vioaie și inteligentă — de cât acela pe care-l săvârșese acești șarlatani care ne otrăvesc mințile și sufletele; care ne pângăresc icoanele și ne batjocoresc trupurile... Oamenii aceștia, pentru care spânzurătoarea ar fi cea mai ușoară pedeapsă...

— Dar, sora d-tale cum s'a făcut inochentistă?

— Cum s'a făcut... păcatele ei... cum se fac toate fetele care cred în minciunile acestor „Sfinți“. Iubea un flăcău din satul ei. Dar flăcăul n'o iubea. A făcut fermece, a încercat de toate, până ce într'o zi, o femeie i-a spus că numai „Sfântul Demirov“ — sfântul femeilor — îi poate „aduce la picioare“ iubitul... Minte de femeie proastă. Acum cinci-sase ani, un anume Balinski se dădea drept „Sfântul Demirov“. Un inochentist șarlatan, care exploata naivitatea fetelor și femeilor de pe la noi...

Poate că ați auzit și dv. despre acest „sfânt“, de ale cărui isprăvi s'a cutremurat tot norodul... I se spunea și **Diavolul sfânt**.

Diavolul a ispitit-o, făgăduindu-i să-i redea iubitul. Dar în templul păgân al sfântului, acolo unde multe basarabence și-au văzut nenoro-

Răpele-peșteri, din preajma Durleștilor

cirea, sora mea și-a pierdut și sufletul și trupul...

Femeia rămase pe gânduri. Ochiul ei se umezira. O lacrimă, ca o mărgea de cristal, se rostogoli pe obrazul femeii.

— Și ce s'a făcut cu sora d-tale?

— A murit la Chișinău, în spital, mistuită de boli. „Sfântul“ — pe câte știu — a fost arestat tocmai în momentul în care 15 nenorocite, cu totul despuiate, îndeplineau în jurul unui rug, slujba diavolului...

Se spune că la acest „sfânt“ veneau și cucoane de la oraș, ademenite de meșteșugul cu care acest diavol cu chip de om știa să strecoare, vinul, cântecul, mirodeniile... Pe rug ardeau aromatice al căror fum ametea bieteles victime.... „Templul lui Demirov“ poate purta fără teamă numele de **templul desfrâului**, pentru că destrăbălarea și orgiile erau singura în-deletnicire a acestui inochentist.

— Și eu cunosc o femeie, interveni soțul, care a murit nebună, la Costiugenii. Slujise și ea, în templul din Tarevca al celor doi „preoți“ inochentiști,

Gherasim și Solomon Grosu, în cele din urmă, arestați de jandarmi.

În momentul arestării, jandarmii i-au găsit în pielea goală, așa cum „oficiau“.

PORUNCI INOCHENTISTE

— Dar cum talmăcești d-ta aceste rătăcirii care depășesc orice inchipuire? Eu văd atâția săteni cu mintea întreagă, care ar putea și ei lupta contra acestor blestemați.

Omul clătină din cap. Apoi, după o scurtă pauză:

— Dacă toți ar fi cu mintea întreagă ! Noi, basarabeni, suntem mai credincioși decât îți inchipui. Pe cât suntem însă de credincioși, pe atât suntem de lesne crezători. O vorbă bună care să meargă la inimă deschide poarta prin care poate intra și cel bun și cel rău. O întâmplare care poate fi talmăcită drept minune atribuie cu ușurință unui muritor de rând, întotdeauna un șarlatan, titlu de „sfânt“. Șarpele, pe care-l încălzești la sân, în cele din urmă mușcă. Vinovați suntem noi care lăsăm în satele noastre asemenea șerpi. Apoi, inochentistii recoltează victime dintre cei aplecați spre exagerare, maniaci și fanatici, care devin și cei mai periculoși propagandiști.

— Am auzit că acești sectanți au „poruncile“ lor.

— Desigur. 10 la număr. Și dacă ești curios, pot să ți le înșir, pentru că într'o zi, un inochentist pe care mă trudesc să-l aduc pe calea cea bună, mi le-a spus :

I. Păcătuește și ți se va ierta!

II. Nu munci. Trăește sub acelaș acoperământ cu frații tăi inochentisti!

III. Nu primi slujba preoților!

IV. Crede numai în Sf. Inochentie, care reprezintă și pe Tatăl și pe Fiul și pe Sf. Duh!

V. Dacă ești bărbat, leapădă femeia.

VI. Dacă ești femeie, leapădă-ți bărbatul.

VII. Urăște pe cărmuitori!

VIII. Ingroapă pe cei morți, fără slujbă!

IX. Indură orice, pentru inochentism!

X. Nu spune nimănui unde sunt templele și peșterile noastre!

✱

În apropiere, satul Durllești.

Pe harta „sectelor“ din Basarabia, satul figurează cu mențiunea „centru inochentist“.

Chiar la marginea satului, un șir de gropi adânci — frânturi de râpe și de terenuri scufundate, — amintesc trecătorului locul unde cândva s'au adăpostit inochentisti. Forma râpilor se aseamănă cu aceea a „peșterilor“, — faimoasele subterane în care acești sectanți practică toate fără-de-legile.

Exploraram una din aceste râpi, cu infățișare ciudată. Însoțitorii mei mă asigură că a fost peșteră și că însuși faimosul „Tatunia“ a.... „oficiat“ în aceste locuri...

— De altfel, întrerupse unul din însoțitorii, Tatunia este așteptat și acum în Durllești. Așa cel puțin se spune printre cei însărcinați cu supravegherea inochentistilor din acest sat.

Ne oprim în dreptul unei fântâni din preajma râpelor. Două cumetre discută nu știu ce eveniment. Prinserăm firul conversației mai curând de cât bănuiam și iată-ne ajutați de cele două moldovence în investigațiile noastre. Una mai bătrânoară, care a văzut și a auzit atâtea, confirmă că într'adevăr în sat sunt destui dintre

hruba care va trebui să ascundă pe Tatunia, „patriarhul“ inochentiștilor.

— Și ce au găsit?

— O hrubă din care scosese lutul, dar pe care n'o rânduise încă pentru „templu“...

Martin Neagu, ca și femeia sa, sunt inochentiști. Ei spun că au fost inochentiști. Adevărul este că femeia lui Martin a vorbit cu Tatunia în timp ce se găsea la Chișinău și că, pe când era încă nemăritată, acum douăzeci de ani, a fost la mănăstirea Balta, în Ucraina, acolo unde se găsea sfântul Inochentie.

În timpul povestirii veni ră la fântână alte câteva femei care completară lămuririle bătranei. Una, ceva mai isteată, adăogă că „în orice pădure este uscătură“ și că dacă în Dulești sunt puzderie de rătăciți, apoi mai sunt și din ceilalți cu mintea întreagă.

— În orice caz, pentru un străin care se interesează de sectanți, Duleștii noștri sunt un punct de atracție.

Vizităm casa lui Martin Neagu.
În trei încăperi, trei altare încăr-

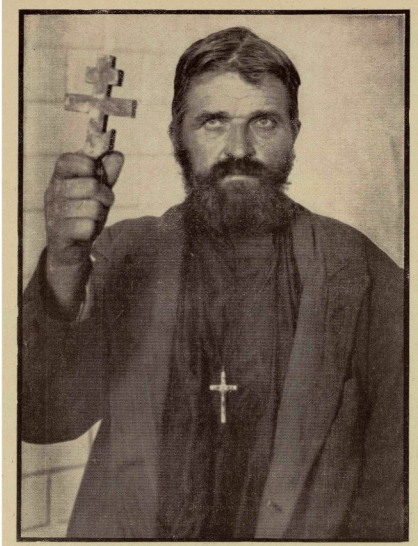
cate de icoane. A patra încăpere, — o „bucătărie de vară“ cu mese lungi și bănci de aceeaș mărime, — pare mai curând o sală de ședințe de cât o locuință. O ferăstruică leagă Casa cu trei altare, de această încăpere.

Soții inochentiști primesc în casa lor oameni — bărbați, femei, fete — „pentru rugăciuni în comun“. Aceste rugăciuni sunt cu totul suspecte, de vreme ce soții Neagu sunt cunoscuți ca adepți ai inochentismului, iar autoritățile îi țin sub continuă supraveghere.

Suferindă, așa cum e, nevasta lui Neagu încearcă să mă convingă că „rugăciunile în comun“, în casa ei, nu aduc nimănui nici un rău...

— Rău mare, femeie, credinței noastre strămoșești. Omul se poate ruga oriunde. Dar pentru rugăciuni, noi avem biserici unde mergeai și d-ta pe vremuri, și unde preotul are harul pe care noi, muritorii de rând, nu-l avem. Apoi păcatele voastre, ale inochentiștilor...

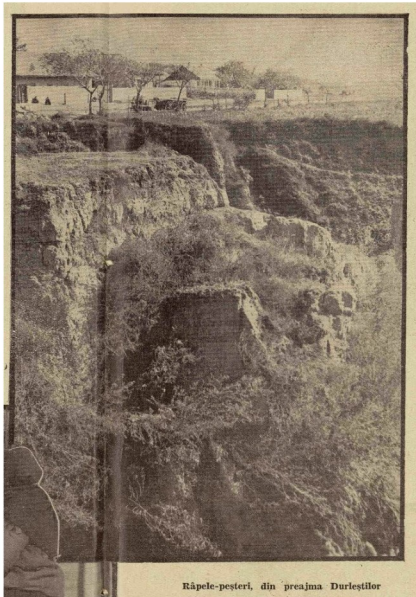
Femeia făcu ochii mari, cari contrastau puternic cu lividitatea feței.

Exeghizatul inochentist Neculai Doaga, din Gălăești, cunoscut printre inochentistii basarabeni sub numele de „SFANTUL NICULAE”. În calitate de prim abhizat al eparhiei-supremă TA-TUNIA, „Sfântul” a săvârșit numeroase isprăvi, din care unele demne de un roman senzational

Inochentistii și-au creiat și o „SFANTA VINERI”, care nu este alta decât Ioana Malencuc, din Gălăești (Foto St. Ignat)

Răpele-pesteri, din preajma Darleștilor

La fântâna din Durlești, emetrele ne povestesc isprăvile răcăștilor

Publicat de [prot. Ioan Lisnic](#) la [13:01](#)

 +2 Recomandă acest material pe Google

Niciun comentariu:

Trimiteți un comentariu

Introduceți comentariul dvs...

Comentați ca:

Publicați

Previzualizați

[Postare mai nouă](#)

[Pagina de pornire](#)

[Postare mai veche](#)

Abonați-vă la: [Postare comentarii \(Atom\)](#)

Blogosfera Creștină Ortodoxă

Șablonul Picture Window. Un produs [Blogger](#).